

[Christiani.]

hvad jeg ogsaa har gjort opmærksom paa før, at jeg synes, Misøren ligger deri, at det har været muligt at drive Frihandelskornet op i disse høje Priser. Dertil tror jeg den højtærede Landbrugsminister vil svare mig, at det alligevel er det rigtigste, at Frihandelskornet faar Lov at gaa derhen, hvor de store og de gode Besætninger er, hvor man kan holde paa Kornet eller kan betale disse store Priser for det, thi ad den Vej faar vi den størst mulige Smørproduktion. Det er utvivlsomt rigtigt, og der er ogsaa andre, der har støttet denne Betragtning, f. Eks. Professor Jørgen Pedersen. Men Sagen har en anden Side. Det drejer sig jo nok om at faa den størst mulige Mængde Smør frem, men det drejer sig ogsaa i nogen Grad om at tænke paa de mange Smaabrug rundt omkring paa Landet, som ikke er kornproducerende i tilstrækkelig Grad, og det drejer sig om at tænke paa de daarligt stillede Gaarde paa de magre Jorder, hvor Høsten har været alt andet end tilfredsstillende. Spørgsmaalet er altsaa, om man, om jeg saa maa sige, ganske rolig skal overlade dem til sig selv med den lille Trøsteskillig, der ligger i de 45 Øre paa Smørprisen. Var det ikke rimeligere, at der blev gjort noget mere for, at netop disse Gaarde, som trænger saa stærkt til et forøget Tilskud for at komme over de vanskelige Tider, i nogen Grad blev hjulpet, end at Smørfabrikationen taget som en Helhed kan naa det absolutte Maksimum?

Jeg tror, det vilde have været godt, hvis Landbruget imellem sig kunde have ordnet en Fordeling af de Foderstoffer, der ikke absolut er nødvendige for de større Gaarde, ud over de mindre og daarligt stillede Brug til en overkommelig Pris, ikke højere end Maksimalprisen, og man derved kunde have hjulpet disse Gaarde til en fornuftig og rimelig Opretholdelse af Besætning og Produktion. Man vil altsaa hævde her, at det er umuligt at foretage en saadan Fordeling, og at hvis man sætter Maksimalpris paa Frihandelskorn, kommer dette overhovedet ikke frem. Man kunde saa spørge, om det ikke er muligt at rationere Frihandelskornet og maaske ogsaa at gaa videre og rationere yderligere Foderstoffer. Vi lever jo i en Tid, hvor alt er rationeret, hvor det ene Erhverv efter det andet maa finde sig i at se sine Varer og sin Produktion rationeret. Det er muligt, at det er vanskeligt at gennemføre en saadan Rationering, skønt jeg ikke ser, at det ikke kunde lade sig gøre i hvert Fald for Kornets Vedkommende, selv om det maatte medføre, at Be-

sætningsreduktionerne maatte foregaa ikke alene paa de smaa Brug og paa de daarligste Jorder, men ogsaa i nogen Grad paa de bedre. Jeg tror, det kunde være gjort, men man har altsaa ikke i Tide tænkt paa at gaa den Vej, og det kan jeg kun betragte som beklageligt.

Som Forholdene nu ligger, vil denne Lovgivning medføre, at der gives et Tilskud — som jeg nu kalder det, og som man daarligt kommer uden om, at det er — paa disse 45 Øre, ikke alene til de vanskeligt stillede Smaabrug og Gaarde med den lille Høst — et Tilskud som for disses Vedkommende er ganske utilstrækkeligt —, men ogsaa til de større Gaarde, hvor det er ganske unødvendigt.

Jeg maa maaske have Lov til at gøre opmærksom paa, at der herved fremkommer en saadan Urimelighed, som at de store gode Sukkerroegaarde ogsaa faar et saadant Tilskud til deres Smørfabrikation, samtidig med at de har faaet Prisen for Dyrkning af Sukkerroer forhøjet — jeg kunde næsten sige til det urimelige. Det var jo saadan sidste Aar, at dette Tilskud var saa betydeligt og Øgelsen i Tilskuddet saa overordentlig, at hele det meget store Beløb, som Sukkerfabrikkerne havde indtjent ved deres Eksport, væsentligt gik med til at dække det store Tilskud til Sukkerroebrugene. I Aar vil Forholdet blive endnu mere grelt, fordi Høsten vil blive ganske overordentlig stor. Ikke alene er Arealerne vel besaaet og Høsten, saa vidt det indtil nu er bekendt, saadan, at man kan sige, den vil blive en god og rigelig Normalhøst, men Sukkerindholdet i Roerne er ogsaa saa betydeligt, at dette Aars Sukkermængde vil blive en Rekord, og jeg er ikke i Tvivl om, at Udbyttet paa disse Gaarde i hvert Fald af Sukkerarealerne vil blive meget stort, formentlig i det mindste 20 pCt. og maaske mere.

Under disse Omstændigheder kan det jo synes noget urimeligt, at de store Gaarde skal have dette Tilskud paa 45 Øre, medens, som jeg sagde før, de smaa Brug staar og mangler. Hvis der saa endda havde været disponeret saaledes, at det Beløb, som nu skal anvendes til 1. April, og som, saa vidt jeg ved, udgør omkring 20 Mill. Kr., udelukkende skulde anvendes til de kornfattige Smaabrug og til de Gaarde, der havde haft en særlig ringe Høst, og da vel at mærke anvendes paa den Maade, at Tilskuddet til Smørprisen ikke blev 45 Øre, men f. Eks. 1 Kr. eller maaske 1 Kr. 50 Øre, saa havde man ydet en virkelig Hjælp paa de Steder, hvor det